

MONITOR

Na Rok Pański 1782.

Num: XCIV.

Dnia 20. Listopada.

Mści Panie MONITOR.

Jeżeli konwersacya jest duszą
współczeństwa ludzkiego, ce-
lem najmiłszych rozrywek, za-
miarem najlepszego oświecenia. i na-
bycia coraz większey w rzeczach
wiadomości, jeżeli jest przezroczy-
A stym

stym zwierciadłem, w którym każdy człowiek wady rozumu. i plamy duszy swoje i cudze widocznie postrzegać może, jeżeli na ostatek konwersacya jest najlepszym wyobrażeniem naszej polityki, lub nieobyczajności. Bo według zdania Romulusa iako gliniane naczynie z brzęku, tak też charakter ludzki z mowy poznaie się. Dla czego aby zamierzonego celu Konwersacyi doysć łatwo można, związkim poprzedzających, a dokonaniem przed się wziętey teraz materyi będzie, opisać krotko W Panu, iaka bydz powwinna konwersacya nasza z drugim, abysmy się pokazali prawdziwie bydz obyczajnymi.

Względem troiakiego gatunku ludzi z ktoremi obcuujemy, troiaki jest

jest rodzaj i sposób konwersacyi
naszey. Ponieważ albo konwer-
suiemy z Osobami wyższemi to jest
ktorych zacność krwi, blask imie-
nia, los Fortuny na wysokim do-
stoieństwa posiadziwszy stopniu, nie
tylko nad strych pospolitego gminu,
ale nad nas samych wyniosł. Al-
bo konwersuiemy z osobami w
Urzędzie i charakterze nam row-
nym, albo z Osobami w stanie i
kondycyi od nas niższemi konwersa-
cya z pierwszemi powinna bydz
połączona z winnym respektem i
ufzanowaniem, konwersacya z dru-
giemi powinna mieć na czele pra-
wdziwą przyjaźń, i fzczerą poufa-
łość. Konwersacya z trzeciemi
powinna mieć niewymuszoną grze-
czność.

Wtym trojakim rodzaju kon-

A₃

wer-

werfacyi jeżeli chcemy aby nas drudzy z ukontentowaniem słuchali, powinniśmy takiej dyskursu naszego używać materyi, ktoraby się do okoliczności czasu, osoby, i miejsca stosowować mogła, oraz ktoraby przystoyną ciekawość w słuchaniu sprawiła.

Jeżeli pragniemy uczciwey przy podobać się kompanii, staraymy się, aby rozwowy nasze prawdziwey Polityki, i szlachetnych sentymentow tchnęły duchem ktoraby na sercach słuchających pożyteczney wiadomości i nychwalnieyszych cnot żywe rysowały ślady.

Nic bardziey dobrej niesprzeciwia się obyczajności, iako kiedy kto wdyskursie swoim iedną rzecz kilka kroć razy powtarza.

Nierad nikt bydz uczefnikiem
 takiey nowiny, ktorą aż do naprzy-
 krzenia nabiły się iuż uszy. Nay-
 lepsza potrawa w nie smak idzie,
 kiedy ją wytworny kucharz choć
 naydelikatnieyszym zaprawioną
 sosem na obiad i na kolacyę jedno
 codziennie Panu swemu przed
 oczy stawia.

W Konwersacyach naszych nie
 powinno bydz nic wymuszonego,
 Nie jest to obyczayność kiedy kto
 szukaiąc jednowładnych slowek,
 wykwinnych wyrazow, tak mo-
 wi, iak gdyby wstępował po kla-
 wiszach. Rzeczy ktore formuią
 materye dyskursu naszego, powin-
 ny bydz tak szczere, tak iasne, i
 bez żadney tajemnicy wyrażone,
 żeby i mowiącym przykrości, i
 sluchaiącym utęsknienia niespra-
 wili.

Gdy niezachowamy tych konwersowania reguł, staniemy się żywym wyobrażeniem owey Alizon, i na rowne z nią za służemy posmiewisko, o ktorey nieobyczajnym konwersacyi sposobie krotko tu przykład przywodzę.

Alizon była to żona iednego we Francyi obywatela, ta pewnego Dnia przyiechawszy z wizytą do Aryany przyjaciółki swoiey, za stała u niey trzech Xiążant, i pięć Dam naypierwszey rangi, i dystynkcyi, ieszcze nieufiadła do brze nakrześle, Az zaraz zaczęła swoy dyskurs, ktoren nakształt Dyalogu prawila, rozmawiając się z Corką swoią, którą z sobą przyprowadziła, Ten piękny dyskurs szedł prez pytania i odpowiedzi, co całe zgromadzenie przytomnych

n-
 się
 li-
 ny
 y-
 ko
 o
 e-
 a-
 a
 i
 i
 -
 a
 -
 z
 -
 s
 ,
 -

n-nych gości w cale nie interesowa-
 ło, ale w nadgrodeń swoiey w słucha-
 niu cierpliwości dowiedzieli się
 wiele Alizon miała dzieci, że star-
 szy syn chodził do Kollegium, i
 był w pierwszej Klasie że mąż iey
 miał sześć tuzinow Kofzul zkoron-
 kami, że dwie pary trzewikow na
 urząd robionych darował swemu
 wiernemu lokajowi. Co za bła-
 hość rozumu, co za podłość sen-
 timentow! w tak wysoce dyfryn-
 gowaney Kompanii tak nizeczem-
 ny prowadzić dykurs.

Biedna Aryana słuchając głup-
 stwa swoiey przyjaciółki, (ktora
 nie nato niebyła czułą, że cała
 kompania z niey szydziła w oczy)
 ze wstydu rześnistemi potu śczy-
 ła

ła się kroplami. Jlemożności ufi-
 łowała przeszkodzić ten dyskurs,
 ale rozmawiająca wcale niechciała
 zerwać osnowy tak piękney histo-
 ryi.

Reszta w następującym Monitorze.

